

סגן ברגמן דרור

2055973

בן שושנה ואליהו

נולד ב- כ"ה בכסלו תש"י 16.11.1949

התגייס לצה"ל באוגוסט 1968

שרת בסיירת אגוז

נפל ב- י' באדר תשל"ב 24.2.1972

במארב עם מחבלים.

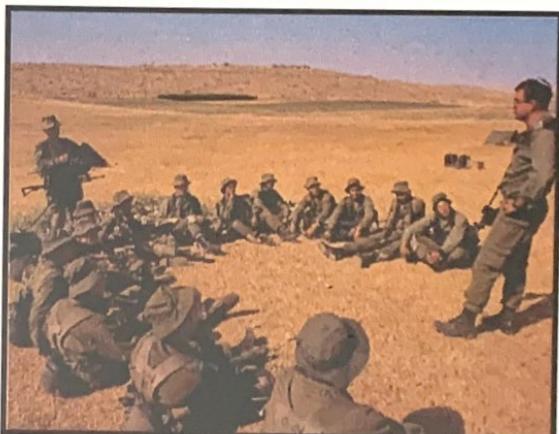
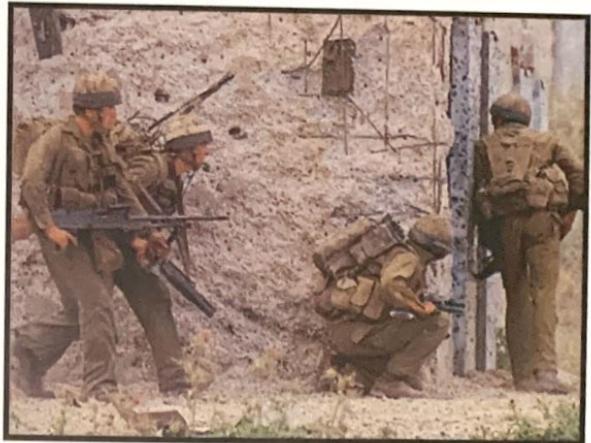
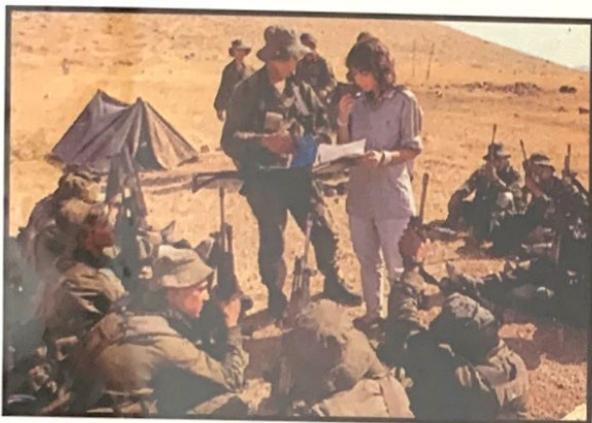

ברגמן דרור,

בן אליהו ושותנה. נולד ביום כ"ה בכסלו תש"י (1949.11.16) בטבריה. למד בבית הספר היסודי על שם ארליך ובבית הספר התיכון (שנייהם בטבריה). דרור גויס לצה"ל במחצית אוגוסט 1968. מאז זכר את עצמו היו תלויים מדים בביתו. אביו היה רב-פרק במשטרה, אחיו הבכור היה קצין צבא הקבע והוא חש כי עליו מוטלת החובה המשיך את המסורת. "אם לא אהיה קצין", אמר לחברו, "ירקן אותו מן הבית". אין זאת כי אמר כך בבדיחה, שכן לעיתים קרובות נהג לכטוט מחשבות רציניות בדברי התיול. הוא שמר אמונה ליחידתו ו עבר בה את כל השלבים - מטיירנות ועד לתפקיד פיקוד. דרור סלד מגינויים ביחסים שבינו לבין חיילו. בתבונתו ידע להסיר מהיחסים שאין חיוניים עם החילימ וזכה זאת נחשב כمفצת "האגוזים הקשיים" של היחידה. כך, למשל, היה הוא היחיד שהצליח להשתקל על מחלקה "פרעה", שסבירה כי מגיעות לה זכויות מיוחדות בגל הוותק הרוב שלו. כשהתמנה דרור למפקד הנידוי חבריו המפקדים ראש: "הוא בודאי לא יכול להשתתל עלייהם, שהרי הם בני מחוירו וחבריו מחוץ לצבא ואיך יוכל לפקד עליהם"? בכל זאת הצליח בכך. חבריו אמרו שאין הם יודעים להסביר בדיקות כיצד עשה זאת; אפשר רק לנחש. ראשית, שבה את לבם, בגראה, בקסם האישי שלו; שנית, הוא היה מלא רוח משובה ממותם; שלישיית, הם חשו כי הוא יודע להפריד בין העיקר לבין הטעבל בשעמדו, למשל, על קווצו של יוד בכל הנוגע להקפה על נקיון הנשק; אך יותר מכל ידעו כי אם יהיה לדרור חשבונות, יעשה אותן הוא בעצמו ולא ירצה לאיש מבחוץ להתערב. אחד מחבריו אמר בשעת שיחה: "לפעמים הינו ניכבים פעוריה בה פני הרצינות התהומית שגילתה בכל מה שנוגע לפועלות. אם הינו נושאים שאנו עברנו עליהם בנסיבות, מפני שהינו בקאים בפרטם, היה הוא זוועם לעילו שכך אנו נוהגים. אি�চשו הרגשטי שהאחריות לחחי אנשיו העיקה עליו מאוד. הוא לא היה שקט עד שאסף כל טיפה מידע, עד שידע על כל אבן ועל כל פיתול בשביל בדרך לפעולה. לא היה גובל לרצונו לסייע עוד ועוד. אי השקט הזה היה מעלם מיד בעשותו את הצעוד הראשון מעבר לגבול. אחריות זו לחחי אנשיו רדפה אותו גם כשהיו רוחקים ממנו. הוא קבע לעצמו כי האחריות חלה רק עליו ולא ניתן להשפיע עליו לשנות את דעתו. بذلك רגישתו היה בו חוסר מנוחה - ובעיקר להתייחס לבתוונה ללא הרף. כשם שהיה להוט להימצא לא הרף בתונועה בן היה להוט לפועלות מבצעיות. יש פעולות שגרתיות שכח חיים, או קצין מנסה להתחמק מהן, אבל לא בן דרור. תמיד היה ברור שהוא מוכן להחליף כל מי שרוצה להשתחרר מפעולה". דרור חש רצון עז לסלק חשבונות, שיצא לפעה לא חשב רק על ה"גיב" שהוא ירי היה אומר: "זה תשלום بعد הקטישה בקריות שמונה"; או "זה בשביב הפצחה שירקן על צפת". כל פעולה של מלחבים פגעה בו באופן אישי והסערה אותו באופן אישי. כל התנקשות שללים גרמה לו להרגיש כי העובדה שהם הצלחו הוא מחדל פרטיו שלו. "סוף סוף אנו אחרים לביטחון של ילדי קריית שמונה ולשלומם של אנשי זרעית וצפת. ואם אין שקט, אם הם חודרים, זה באילו בזionario", היה אומר. בימי שירותו הגיעו סגן והיה במצב הקבע. יומיים לפני הפשיטה הגדולה על ה"פטחלנד" עלה רכבו על מארב בזוקה בין בירנית לשתולה ודרור, כמפקד הפלוגה באותה היחידות המובילות, נפל בשעת מילוי תפקידו. זה היה או ר ליום י' באדר תש"ב (24.2.1972). הוא הובא למנוחות עולמיים בבית הקברות של נצרת עליית. רק זמן קצר לפני כן כתוב אלף פיקוד הצפון, מרדי גור, דברי הערכה לפועלתו בעת חילוץ חיילים מזחל"ם שנפגע באותו שדה מוקשים ביום 10 בנובמבר 1971, תוך סיון עצמי רב. מפקד ייחידתו של דרור כתוב מכתב תנחותיים למשפחה המשוכה וбо אמר: "במשך שירותו עבר מסלול של תפקידים ושל קורסים ואת מרבית הזמן עשה בתעסוקה מבצעית בגבול הצפון. דרור השתתף בעoulderות רבות מובלן גבולי המדינה ובהן הופגנה יכולתו כמפקד וכலוחם. בזכות יכולתו האישית וחן הליכותיו היה דרור לאחד מעמודי התווך של היחידה, חביב ומוקובל על מפקדיו, על פקודיו ועל חבריו. עם נפילתו אבד לנו קצין צער ומושך בעל עתיד ובעל כל חבר ורע".

"יהי זכרו ברוך"

באים

ברגמו דרור זיל

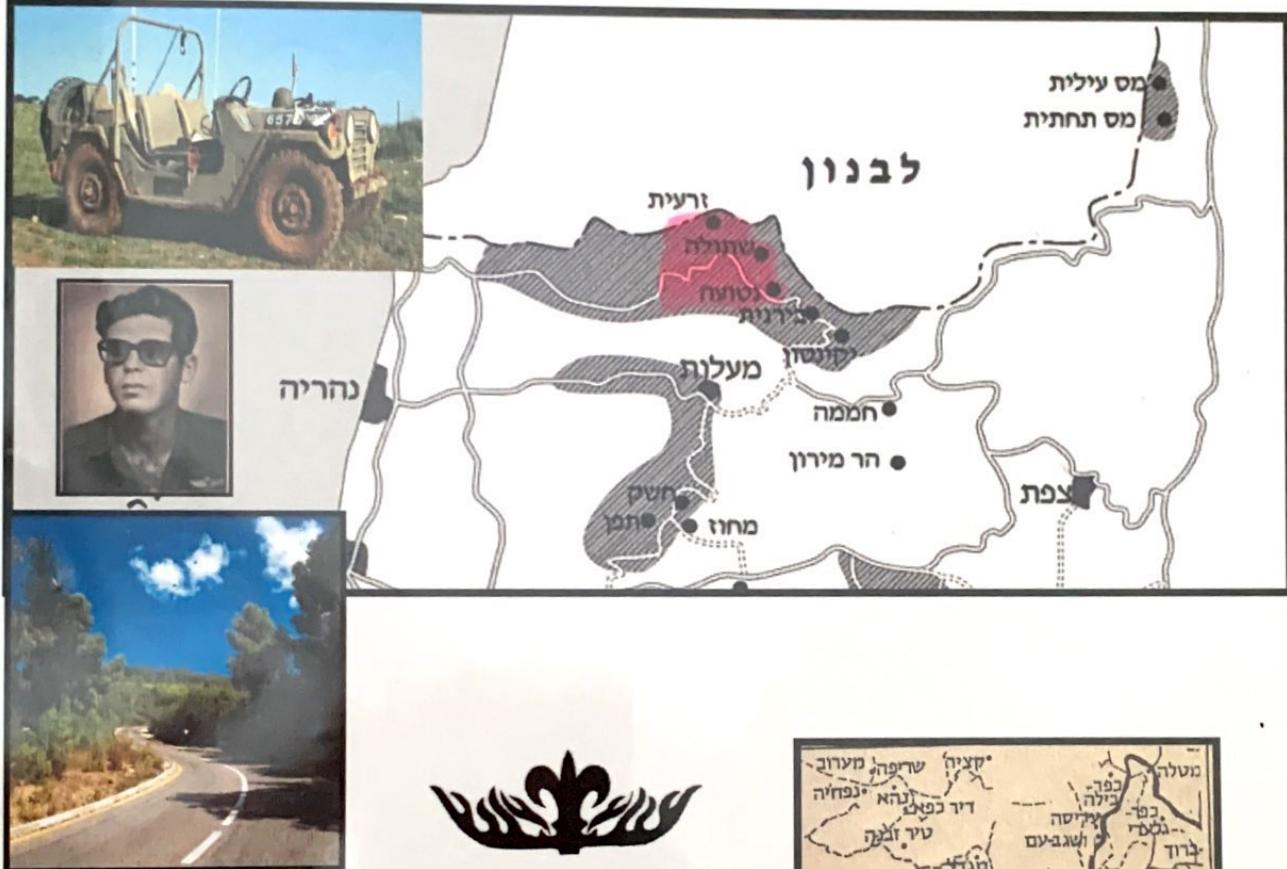

חילו אגוז בעת אימון

סירות אגוז

אזור נפילתו כביש הצפון בין בירנית לשטולה

לוחמי בעת פעילותות מבצעיות

הפעולות המבצעיות בעת שירותו

מכتب הערכה ללוחמי סיירת אגד مالוף פיקוד צפון

ש מ ר ג
א ד ש ר

מפקדת פיקוד הצפון
לשכת
האלוף
ס"ל 7/02/106
סב 1238 -
addr תשל"א
מרץ 1972

מפקד יחידה 483

אורדן בירדרן!

לסכום כמה מהמבצעים שלכם עולה בי הדחף בכתב

עליכם מספר מילימ.

מפקדת הפיקוד סומכת עליכם ורוצת להטיל עליכם מבצעים;

יחידות אחראית מחדירות אחדיכם ושמחות לשתקם אתכם פעולה; כל מי שפקד

עליכם במבצעים ועקב אחורי התנהגו בהם - מלא התפעלות והערכה.

תשbattery פון הרורי שאגשיך ואותה מדעו זאת.

גוז, אלוף
מרדכי
אלוף פיקוד הצפון

מג/רנ

ש מ ר ג

על היחידה

חירף קטן, שניהם שלושה ג'יפים מזודים, מספר געלים אדומות וקומיין בחורים מתנדבים. אלה הוא את ה"חוליה" הצפונית- אותה חוליה שהפכה ברבות הימים לסיירת פיקוד צפון. סיירת "אגוז".

תפקידו החוליה הסתכם באבטחת המוביל הארץ ובטיורים בודדים בגבול הצפון, אולם עם התגברות הפעולות הבלתי לאורך הגבול וגם התגברות הסכנה ביישובי הצפון כן רבו המשימות ומגוון הפעולות שהוטלו על אותה יחידה שהלכה וגדלה מאותה "חוליה" ל"יחידה" ועד ל"פלוגה".
לחמים נספים ומתקנים רבים החלו למלא את השורות, ה"צערום" הפכו ל"ותיקים" ומסורת לוחמים הchallenge להתגבש ביחידה.

במלחמה ששת הימים השתפה היחידה בקרבות בגלן, עד כבושים קונטרא, ועם שוד הקרים קיבלה עליה היחידה את משימת אבטחת גבולות הצפון- ירדן סוריה ו- לבנון. עיקר פעולתה ועבודתה של היחידה היה בעבודות הביטחון השוטף בין המלחמות. לא קלים היו החיים השגרתיים בסירות עיקר פועלתה בין המלחמות, כאשר בחוץ בעורף הרגשות שלום ובטחון ואילו כאן מלחמה יומית עם החום והקור עם מחללים וצבא אויב ולפעמים עם היצר- זה הקורא לך עוזב, לך למרכו השטוען ראה כולם עושים כך. שם אין מלחמה אין מתח אין חששות אין חברים "נופלים".

היו שלא עמדו בזה ונשרו אך אלה שנשארו הם היו התוך, חוץ, והטעים, עם הקלייפה הקשה של ה"אגוז". יחסית אחות וקשרי ידידות שהזמן לא יתרום נרכמו בין הלוחמים לבין עצמם ובינם לבין היחידה. קשרים שרק אנשי הסיירת יכולו להבינם ולהושם והם שהיוו את השلد שתמך וחיזק את ידיהם של הבחורים לעמוד בשגרה השוחקת של חי היום יום.

מאביבים מאביבים ומאביבים. בלילות החום של עמק הירדן ולילות הכפור בהרמן. מאות מאביבים ללא תוצאות ורק לעיתים התקלות. ובכל מארב אתה חייב להיות ערני, מתחה "אולי דוקא היום יבואו..." שגרת תעסוקה שרק בודדים יכולו לעמוד בה ונוסף לכך סיורי בוקר מתחים, אבטחת עובדים ומודדים ברמת- הגלן, מרדפים אחר המחללים בסבך גבול הלבנון, שרק חיילי היחידה הכירו את השבילים ואפשרויות התנועה בו, שגרה שרק לאחר תקופה יכולה לראות את תוצאותיה- 8 מחללים מלכיה, 4 מחללים מדרום לקונטרא, 5 מחללים בסיור בוקר ליד קבוץ גשר, 3 מחללים במרדף ליד חניתה ועוד ועוד ועוד מכפר רופין בדרום דרך פסגת החרמן בצפון ועד ראש הנקרה במערב.

אך בכך לא היה די. למורות אבידותיהם המשיכו המחללים להציג לישובי הצפון- ירי בזוקות על מנרה, אוטובוס הילדים באביבים, מוקשים דרך הירדן ומאביבים לרכב של רמת מגשימים. היו אירועים של יום יום ולכך היה הכרח להעתיק את המלחמה אל בסיסיהם במורדות האגלו, בפתח- לנץ ובכפרים שלארך הגבול- לפגוע בהם בתיהם ולמנוע מהם את היכולת להגיע לגבול ולהתבסס לאורכו.

כאן נקמת מסכת פעולות התגמול רבות ההעה והקרבתות וכאן שוב הוכיחו חיילי הסיירת את יכולתם- פעולות מפזרסמות כמו "עינתא", "כפר חמאמ", "אל- חיים", פשיטות משוריינות אל הפתח- לנץ ואל דרום הליטני הן שייצרו את האמון והרגשת הביטחון אצל מפקדי הצבא שעדייף לשולח את חיילי הסיירת, הם בודאי יצליחו, הם אינם מ Abedים את דרכם, הם מגייעים למטרה ומבצעים את המשימה ביעילות גם כאשר לא הכל פועל לפה

התוכנית, גם אם יפלו בינהם חללים גם אם יחורו עם הרוגים ופצועים - זה יהיה המהיר המבימאל הדרוש למשימה זו.
מהיר יקר שלמה היחידה בפועלות אלו אולם ב מהיר וזה קנה גבול הצפון שקט ובתוחן והיחידה קנתה לה שם של סירת מגובשת, אחידה ויעילה.

הכוח שהניע את חיילי היחידה להמשך ולהתמודד בשגרת החיים השותקת והקשה היה-
ישובי הצפון.

קשרים מיוחדים נקשרו בין החיילים ובין היישובים שעל הגבול. בכובד ראש ובהרגשת אחירות יצאו הבחורים למאורים כאשר בעורףם אוROT היישוב, קולות הילדים וזרקורי השומרים. הרגשה מיוחדת הייתה לחוץ את הירדן כשללות מסיבת חנוכה או פורים במועדון המשק המלווה את החיילים.

רגשות אהבה מיוחדים מלאו את ליבם של אלה שטיפסו על שלוחות הרי הלבנון וצפו לאחרר לראות את קו האורות הלבנים של ישובי גבול הצפון מול ריכוזי האורות הדלים, הצחובים של כפרי דרום הלבנון. מtower היישובים יצאו בלילה ואל הרישובים חזרו עם שחדר. פעמים בילו תקופות ארוכות וקשרו קשרים עם בני היישוב ובנותיו (בעיקר) ופעמים אף לא ידעו אנשי המקום כי חיילי הסירה עברו כאן הלילה.

חלם של בני היישובים לא נגער גם מבין שורות הלוחמים ביחידה ומtower הקשר המוחזק התנדבו "צפוניים" רבים לסירת ע"מ לשמר על ביתם ומולדתם.

מלחמת יום הCEFPIORIM מצאה את היחידה כשהיא פורה בכל גבולות הצפון וכבר בהפגזות הפתיחה נפגו מספר לוחמיה בקוניטרה. במהלך המלחמה השתתפה היחידה ברוב הקרבות ברמת הגולן החל בטיhor הרמה ובכיבושה מחדש דרך קרבות הבקעה אל ה"МОבלעת" והאגבה עלייה מול התקפות הנגד במשק המלחמה וכלה בקרבות ההתחשה של אחריה, ובמלחמה על שיא ההרמון.

זה"ל לא יכול היה להרשות לעצמו להמשך ולהחזיק היחידה עם ריכוז רב כל כך של איכות, במוחץ לאור העצמות והתרחבותו של מערכ הלוחם ומtower המהסור המתמיד בכוח אדם מנוסה וטוב שיוכל להכשיר ולהכין את אותן היחידות החדשנות שהוקמו.

הוא החל לפרק את היחידה ולהפיץ את לוחמיה - תלמידיה בכל צה"ל. היום ניתן למצוא אותם כמעט בכל היחידות המוחזרות של צה"ל כשם נתנים הטון וחוד החנית בכל מקום בו הם נמצאים.

כל זאת נטאפר בזכות הדם, היוזם והדמעות הרבות שלו את היחידה לאורך ההיסטוריה הקצרה והגדולה שלה.

לוחמים רבים נפלו ביחידה וזכרו של כל לוחם חי. קשרים מיוחדים נוצרו בין חיילי היחידה להוריהם השכולים. ביקורים הדדיים בימי מצוקה ועצב וגם בימי שמחה, קשרים של משפחה לטוב ולרע. בטא זאת אחד ההורים השכולים "... אבדתי את בני, אולם אני חש כי לי בניהם רבים בסירה...".

סִירָת אָגֹן

למעלה בהר כבר שוקעת השמי
ורוז של ערל פורץ מן הרים
סירה אגון את הדרק יולדת
כי בה היא אלכת גם אטמול גם שלשים

כל מי שערכו כבר עייפה בינהים
מיום מפרק ומלילה קודר
מוזר יזיר לו היום שבעתים
כי זו תחילת הזיל שוזר

לסירה אגון יש קליפה קצת עבה
אר לב של אהב והמן אהבה

בינות מטעי זמניות ותפוז
העין פקוזה והדופק הולם
אולי במדרון האoir שובל מתחוו
אבל המושב שטממל כבר חזולם
הليلת יזרור הסיר אל העמק
מוזר שובל יצלו את מימי הירדן
ושובל יזרור אל הסוף והגמא
כשבקר זריש על ההר יגען

לסירה אגון יש קליפה קצת עבה
אר לב של אהב והמן אהבה

רבים הימים שטובלים רק בתכלת
אשר טוב היה בהם לפצוץ בשיר
אר על דברתנו נזכר בהם את אלה
אשר אור היום שובל להם לא יאיר.

ברגמן דרור ז"ל
1949-1972

